

Η κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι (πιλοτικά), **αντί για επίδομα ανεργίας στον άνεργο θα δίνεται το αντίστοιχο ποσό ως επιδότηση στην επιχείρηση** για να τον προσλάβει. Με τον τρόπο αυτό η τελευταία θα καταβάλει μόνο τη διαφορά. Για παράδειγμα, για επιδοτούμενο από τον ΟΑΕΔ άνεργο με επίδομα ανεργίας 360 ευρώ που θα προσληφθεί σε θέση πλήρους απασχόλησης με μισθό 586 ευρώ (ή 511 ευρώ για τους νέους), ο εργοδότης θα καταβάλλει κάθε μήνα 226 (ή 151 ευρώ για τους νέους), ευρώ συν τις αναλογούσες στο ποσό αυτό εισφορές.

Κατ' αρχήν ας δούμε **πόσους και ποιους αφορά το μέτρο**, που ανακοινώθηκε «εν χορδαίς και οργάνοις»: Θα εφαρμοστεί πιλοτικά για 10.000 εγγεγραμμένους και επιδοτούμενους από τον ΟΑΕΔ άνεργους. Σε ένα σύνολο περίπου 120.000 επιδοτούμενων από ένα γενικό σύνολο περίπου 1.200.000 εγγεγραμμένων στον ΟΑΕΔ. Έτσι για να μη χάνουμε τη μεγάλη και θλιβερή εικόνα...

Έτσι λοιπόν το **γλίσχρο επίδομα ανεργίας** το οποίο καταβαλλόταν μόλις στο **10% των εγγεγραμμένων ανέργων**, προοδευτικά και ξεκινώντας από τις «μικρές επιχειρήσεις» που απασχολούν 1-9 άτομα (αποτελούν το 90% των επιχειρήσεων!), θα πηγαίνει στην τσέπη του εργοδότη αντί του ανέργου. Σημειώνεται ότι τα χρήματα αυτά του ΟΑΕΔ έχουν προκύψει από **εισφορές των εργαζομένων**. Δηλαδή, το κράτος παίρνει από το "τσουβάλι" των ασφαλιστικών κρατήσεων υπέρ ανεργίας ή της «εισφοράς αλληλεγγύης» και δίνει κατ' ευθείαν στις επιχειρήσεις...

Ας δούμε το πρώτο παραμύθι που συνοδεύει το μέτρο:

«Διευκολύνεται η επιχείρηση να προσλάβει και έτσι θα μειωθεί η ανεργία».

Ας αναζητήσουμε ξανά τη «μεγάλη εικόνα», θέτοντας το ερώτημα:

Από την καταβράθρωση των μισθών και γενικά του εργοδοτικού κόστους την τελευταία εξαετία, μειώθηκε μήπως η ανεργία ή μήπως αυξήθηκε συντριπτικά;

Η λειτουργία της ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας με όρους «ανταγωνιστικότητας» και «ανοιχτών αγορών» στο πλαίσιο της ΕΕ, είναι αδύνατη χωρίς συνεχή και κολοσσιαία μείωση των μισθών, καθώς αυτοί όχι μόνο είναι πολλοί χαμηλότεροι σε άλλες γειτονικές χώρες της ΕΕ, αλλά και επειδή την ίδια πορεία μείωσης ή παγώματος βλέπουμε και στις ηγεμονικές χώρες της ΕΕ όπως τη Γερμανία.

Επομένως, το δίλημμα «υψηλοί μισθοί και ανεργία ή χαμηλοί μισθοί και δουλειά για περισσότερους», είναι εντελώς κάλπικο.

Η αλήθεια είναι αδυσώπητη: **Και χαμηλοί μισθοί και μαζική ανεργία, μεταξύ των άλλων ως πίεση**

για χαμηλούς μισθούς.

Διέξοδος από αυτό το καταστροφικό σπινάλιο για την εργατική τάξη στην Ελλάδα, δεν υπάρχει παρά μόνο με μέτρα που θα «κονταίνουν» το κεφάλαιο και θα ανατρέπουν την πρόσδεση της Ελλάδας στο σφαγείο της ΕΕ.

Υπάρχει τώρα και ένα δεύτερο παραμύθι:

«Το μέτρο είναι εθελοντικό και συμβάλλει στην επιβίωση των μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων και ισχύει μόνο για αυτές».

Κατ' αρχήν ας μη ξεχάσουμε ότι μιλάμε για το 90% των επιχειρήσεων. Επίσης, ας είμαστε σίγουροι ότι συντομότερα ο περιορισμός αυτός θα αρθεί και θα ισχύσει και για τις μεγάλες επιχειρήσεις και επίσης δε θα υπάρχει «επιλογή» του ανέργου.

Το σπουδαιότερο όμως βρίσκεται αλλού: Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, όπως και όλες οι προηγούμενες αστικές κυβερνήσεις, μεταφέρει στο μικρο-μεσαίο κεφάλαιο ένα συγκεκριμένο μήνυμα που αποτελεί σημαντικότερη πλευρά των προγραμμάτων δημοσιονομικής προσαρμογής («μνημόνια»):

«κοιτάξτε κύριοι, όντως σας έχει μπει η θηλιά στο λαιμό από τις μεγαλύτερες επιχειρήσεις και τον ανταγωνισμό που επιβάλλουν, αλλά ακόμη και σε αυτές λόγω των υπέρτερων δυνατοτήτων που έχουν οι Ευρωπαϊκές Πολυεθνικές. Όμως, μπορείτε να παρηγορηθείτε έχοντας ως αντίτιμο την υποστήριξη μας στην απόλυτη καθίζηση του εργατικού μισθού».

Πρόκειται δηλαδή για τη συνομολόγηση ενός ιδιότυπου «**αστικού κοινωνικού συμβολαίου**» με ταυτόχρονο εξανδραποδισμό του κόσμου της εργασίας και διαμόρφωση κοινωνικού μπλόκ συμμαχιών εναντίον του. Παρά το γεγονός ότι πρόκειται για φενάκη, καθώς με ταχύτατο ρυθμό οι μικρο-μεσαίες επιχειρήσεις καταπίνονται από τις μεγάλες πολυεθνικές, συνιστά μια διαδικασία κοινωνικής και πολιτικής αντιδραστικοποίησης των μεσαίων στρωμάτων, που μπορεί να αναχαιτιστεί μόνο με όρους εργατικής πολιτικής και όχι υποταγής σε μια δήθεν συμμαχική συμπόρευση με τον υπό εκτέλεση αφηνιασμένο «μικρό εργοδότη».

Ας δούμε και το τρίτο παραμύθι:

«Με τον τρόπο αυτό, βοηθούμε τον άνεργο να κινηθεί δραστήρια, δουλεύοντας και αποκτώντας εμπειρία και όχι να επαφίεται σε ένα μικρό επίδομα, αδιαφορώντας για την ανεύρεση δουλειάς».

Κατ' αρχήν δεν πρόκειται για πρωτότυπο επιχείρημα. Αντίθετα στα Βρυξελλιάνα, αυτό το έχουν ονομάσει «**ενεργητικές πολιτικές απασχόλησης**» και είναι σήμα κατατεθέν των πολιτικών της ΕΕ. Έχουν δε δαπανηθεί δις και δις για την χρηματοδότηση αυτής της κατεύθυνσης από τα κοινοτικά προγράμματα. Ασφαλώς και είχε αποτέλεσμα, αλλά μόνο στο φτήνεμα της εργασίας και την εξάπλωση της μερικής και προσωρινής απασχόλησης.

Πέραν τούτου, το επιχείρημα αυτό έχει και ισχυρή **ιδεολογική λειτουργία**, ακόμη και εντός των λαϊκών στρωμάτων. Η αντίληψη που πλασάρεται είναι ότι οι άνεργοι υπάρχουν ακριβώς επειδή «δε θέλουν να δουλέψουν» ή επειδή παίρνουν επίδομα και με αυτό «πίνουν φραπέδες».

Αλήθεια, ποια ανθηρή βιομηχανία, σφύζων ιδιωτικός τομέας ή δημόσιος, περιμένουν αυτούς τους «τεμπέληδες» να πιάσουν δουλειά; Και πάλι η «μικρή εικόνα» του παραιτημένου ανθρώπου λόγω της αδυναμίας να βρει κάποια δουλειά με στοιχειωδώς αξιοπρεπείς όρους, κρύβει τη «μεγάλη εικόνα» της παραγωγικής ερήμωσης, μαζικής ανεργίας, αλλά και μαζικής μετανάστευσης.

Καθόλου αθώο βέβαια αυτό το σχήμα: Το «φάρμακο» ενάντια στην «τεμπελιά» είναι να δουλέψει κανείς όχι μόνο με τους προαναφερόμενους όρους του «επίδοματος εργοδοσίας», αλλά ακόμη και τζάμπα. Πάνω από ένα εκατομμύριο είναι ήδη οι τσαλαπατημένοι εργαζόμενοι που δουλεύουν χωρίς να πληρώνονται καθόλου ή που παίρνουν μόνο κάποιο ακαθόριστο «έναντι».

Και εδώ τα πράγματα γίνονται σοβαρότερα:

Ζητούμενο δεν είναι μόνο ο φτηνός εργαζόμενος αλλά και η διάλυση της προσωπικότητάς του με την αποδοχή της σύγχρονης εργασιακής δουλοπαροικίας ως αρετής επιβίωσης.

Για αυτό και η αντίσταση σε αυτόν τον μεσαίωνα δεν μπορεί να γίνει μόνο με οικονομικούς όρους και λογικές «επιβίωσης», αλλά και με απελευθερωτικούς όρους ατομικής και συλλογικής αξιοπρέπειας των εργαζομένων, δηλαδή από τη σκοπιά ενός μαχόμενου μετώπου χειραφετητικής εργατικής πολιτικής